

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2661/2532

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาคอิสานอุบล (ตั้ง ปัก) กับพวก
บริษัท สีนมั่นคงประกันภัย จำกัด

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 361, 459, 863, 867

โจทก์ที่ 2 ทำสัญญาซื้อขายมีเงื่อนไขรถยนต์คันพิพาทมาจากโจทก์ที่ 1 แล้วโจทก์ที่ 2 นำรถไปประกอบการขนส่ง โจทก์ที่ 2 จึงเป็นผู้ครอบครองรถยนต์คันพิพาทอันมีส่วนได้เสียที่จะเอาประกันภัยได้ ใบเสร็จรับเงินค่าเบี้ยประกันภัยมีลายมือชื่อผู้จัดการของจำเลย และมีรายละเอียดต่าง ๆ คือ หมายเลขทะเบียนและรายละเอียดอื่นเกี่ยวกับรถยนต์ที่เอาประกันภัย ทุนประกัน ระยะเวลาประกัน ทั้งระบุหมายเลขของกรมธรรม์ด้วย ดังนี้ ใบเสร็จรับเงินค่าเบี้ยประกันภัยดังกล่าวย่อมเป็นหลักฐานเป็นหนังสือที่จะฟ้องร้องบังคับคดีกันได้ เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2524 โจทก์ที่ 2 ได้โทรศัพท์ทางไกลจากจังหวัด มุกดาหาร ขอเสนอเอาประกันภัยรถยนต์คันพิพาทกับตัวแทนของจำเลยประจำจังหวัด อุบลราชธานี ตัวแทนจำเลยได้ออกใบเสร็จรับเงินเบี้ยประกันภัยของจำเลยให้แก่โจทก์ที่ 2 ในวันนั้น โดยระบุระยะเวลาประกันเริ่มวันที่ 3 พฤษภาคม 2524 สิ้นสุด 3 พฤษภาคม 2525 เวลา 0.01 นาฬิกา ตัวแทนจำเลยได้โทรเลขแจ้งจำเลยที่กรุงเทพมหานครจำเลยได้รับโทรเลขวันที่ 4 เดือนเดียวกัน วันที่ 4 พฤษภาคม 2524 โจทก์ที่ 2 ได้ส่งตัวแลกเงินชำระเบี้ยประกันภัยให้ตัวแทนจำเลยและวันที่ 6 เดือนเดียวกันจำเลยได้ออกกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์คันพิพาท ดังนี้ ต้องถือว่าการประกันภัยรายนี้ได้ตกลงกันแล้วระหว่างโจทก์ที่ 2 กับตัวแทนจำเลยในวันที่ 2 พฤษภาคม 2524 เมื่อรถยนต์คันพิพาทถูกคนร้ายปล้นเอาไปตั้งแต่วันที่ 3 พฤษภาคม 2524 เวลา 22 นาฬิกา จำเลยจึงต้องรับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ทั้งสอง.

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ที่ 1 ขายรถยนต์คันพิพาทโดยมีเงื่อนไขให้โจทก์ที่ 2 โจทก์ทั้งสองได้ทำสัญญาประกันวินาศภัยรถยนต์คันดังกล่าวกับจำเลย ต่อมาเมื่อคนร้ายปล้นเอารถยนต์คันดังกล่าวไปขอให้จำเลยชดใช้เงินพร้อมดอกเบี้ย

จำเลยให้การว่า โจทก์ทั้งสองไม่มีอำนาจฟ้อง ขณะเกิดเหตุจำเลยไม่ได้เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันดังกล่าว และไม่มีนิติสัมพันธ์ใด ๆ กับโจทก์ทั้งสอง ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 300,000 บาทพร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละครึ่งต่อปีนับแต่วันที่ 5 พฤษภาคม 2524 ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 3,000 บาท

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ให้จำเลยใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ 2,000 บาทแทนโจทก์ทั้งสอง

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ในข้อที่ว่า โจทก์ที่ 2 เป็นผู้ครอบครองรถยนต์คันพิพาทอันจะทำให้เป็นผู้มีส่วนได้เสียเอาประกันภัยได้หรือไม่นั้น ศาลฎีกาเห็นว่าโจทก์ที่ 2 ได้ซื้อขายมีเงื่อนไขรถยนต์คันพิพาทมาจากโจทก์ที่ 1 แล้วโจทก์ที่ 2 นำรถคันพิพาทไปประกอบการขนส่งตามใบอนุญาตประกอบการขนส่งเอกสารหมายเลข 5 ซึ่งเอกสารฉบับดังกล่าวระบุหมายเลขทะเบียนรถยนต์ และเลขเครื่องยนต์ตรงกับรถยนต์คันพิพาทและ

โจทก์ที่ 1 เป็นเจ้าของรถ โจทก์ที่ 2 เป็นผู้ประกอบการขนส่ง และระบุว่ามิสิทธิครอบครองและใช้รถโดยเช่าซื้อ โดยจำเลยมีได้นำสิบล้างหรือนำสิบล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น เช่นนี้ ย่อมพอเพียงที่จะฟังว่า โจทก์ที่ 2 เป็นผู้ครอบครองรถยนต์คันพิพาทอันมีส่วนได้เสียที่จะเอาประกันภัยได้ความแตกต่างของพยานหลักฐานเพียงแต่การเรียกชื่อสัญญาว่า "ชื่อขायมีเงื่อนไข" กับเรียกว่า "เช่าซื้อ" ไม่ถึงกับทำให้พยานหลักฐานโจทก์ฟังไม่ได้ เพราะสัญญาสองประเภทนี้มีลักษณะใกล้เคียงกันอยู่มาก อาจเรียกสับสนกันได้

ส่วนในประเด็นที่ว่า จำเลยได้รับประกันภัยรถยนต์คันพิพาทหรือไม่ และเกิดสัญญาก่อนเกิดเหตุอันจะทำให้จำเลยต้องรับผิดชอบหรือไม่ นั้น ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นแล้วว่า เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2524 โจทก์ที่ 2 ได้โทรศัพท์ทางไกลจากจังหวัดมุกดาหารขอเสนอเอาประกันภัยรถยนต์คันพิพาทกับนายสนธิ ตัวแทนของจำเลยประจำจังหวัดอุบลราชธานี นายสนธิได้ออกใบเสร็จรับเงินเบี้ยประกันของจำเลยเอกสารหมายเลข จ.7 ให้แก่โจทก์ที่ 2 และนายสนธิได้โทรเลขแจ้งจำเลยตามเอกสารหมายเลข ล.2 จำเลยได้รับโทรเลขดังกล่าวในวันที่ 4 พฤษภาคม 2524 และในวันเดียวกันนั้นโจทก์ที่ 2 ได้ส่งตัวแลกเงินเอกสารหมายเลข ล.3 ชำระเบี้ยประกันภัยรถยนต์คันพิพาทให้นายสนธิ วันที่ 6 เดือนเดียวกันนั้น จำเลยได้ออกกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์คันพิพาท แต่รถยนต์คันพิพาทได้ถูกคนร้ายปล้นเอาไปตั้งแต่วันที่ 3 พฤษภาคม 2524 เวลา 22 นาฬิกา เช่นนี้ จากใบเสร็จรับเงินค่าเบี้ยประกันภัยเอกสารหมายเลข จ.7 ปรากฏว่า มีลายมือชื่อผู้จัดการของจำเลยและมีรายละเอียดต่าง ๆ กล่าวคือ หมายเลขทะเบียนและรายละเอียดอื่น ๆ เกี่ยวกับรถยนต์ที่เอาประกันภัยซึ่งบ่งถึงรถยนต์คันเกิดเหตุนี้ ทุนประกัน 300,000 บาท ระยะเวลาประกันเริ่มวันที่ 3 พฤษภาคม 2524 สิ้นสุด 3 พฤษภาคม 2525 เวลา 0.01นาฬิกา ทั้งระบุหมายเลขของกรมธรรม์ว่าเลขที่ อบ.076/24 ซึ่งตรงกับรายละเอียดในกรมธรรม์ประกันภัย ในกรมธรรม์ประกันภัยก็ระบุให้มีผลตั้งแต่วันที่ 3 พฤษภาคม 2524 ด้วย ทั้งนายสนธิเบิกความว่าโจทก์ที่ 2 เคยนำรถยนต์คันพิพาทมาประกันไว้กับจำเลยมาก่อนและว่าเงินค่าเบี้ยประกันภัยตามเอกสารหมายเลข ล.3 ที่โจทก์ที่ 2 ชำระแก่จำเลยเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2524 เป็นจำนวนเงินค่าเบี้ยประกันสำหรับรถยนต์ 2 คันรวมทั้งรถคันพิพาทด้วย แสดงถึงการติดต่อกันมานาน จึงฟังได้ว่า การประกันภัยรายนี้ได้ตกลงกันแล้วระหว่างโจทก์ที่ 2 กับนายสนธิตัวแทนของจำเลยในวันที่ 2 พฤษภาคม 2524 โดยมีใบเสร็จรับเงินค่าเบี้ยประกันภัยเอกสารหมายเลข จ.7 เป็นหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้จัดการของจำเลยจึงสมบูรณ์และฟ้องร้องบังคับคดีกันได้ อันมีผลว่าสัญญาประกันรายนี้เกิดขึ้นก่อนที่เกิดเหตุรถยนต์คันพิพาทถูกคนร้ายปล้นไป จำเลยจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ทั้งสอง ศาลอุทธรณ์พิพากษาชอบแล้วฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน ผู้รับมอบอำนาจโจทก์แก่ฎีกาเองจึงไม่กำหนดค่าทนายความชั้นฎีกาให้.

(นิเวศน์ คำผอง - บุญส่ง คล้ายแก้ว - ประชา บุญวินิจ)